

TJALVISTEN

21. ÅRG.

• NR. 2

APRIL - MAI

1 9 4 1

Ansvarshavende redaktør: Otto Nordlie

Bladet sendes gratis til medlemmer
Abonnementspris for ikke-medl. kr. 2.00 pr. år
Redaksjon og Ekspedisjon: Idrettens Hus
Telefon 30 078

IDRETTSKLUBBEN TJALVES MEDLEMSBLAD

Du Norge er vårt land.

Du fagre land med fjell og fjord
og kvite fossefall.
Med brenningsbrus og bølgekør
og skjær i tusentall.
Med evig sne på fjellets tind,
med havet blått i solgangsvind.
Med røk, fra tusen hytter små,
mot nordlyshimlens dype blå.
Du Norge er vårt land.

Du barske land med sne og is
og daglig slit og savn.
Med sorgens bud om dens forlis,
som ventet var til havn.
Med ishavsgufs om mann og båt
og storm om hjemmets stille gråt;
Du ligger høyt og hardt her nord
med is i smilets åpne spor
Du Norge er vårt land.

Du smiler dog så mangen gang,
i sol og sommervær.
Du smiler og i snøvit sang
under stjerners skjær.
Du smiler lyst hver sommerkveld
med blomsterflor i bakkehell.
Du smiler og i smilet bor:
Vi selv, vårt folk, vår far og mor
Du Norge er vårt land.

Tjalvister.

Da klubbens styre har nedlagt sine verv, har undertegnede for å redde klubben fra å bli oppløst og dens eiendele inndratt, påtatt seg å lede klubben og å forsøke å danne nytt styre.

Når jeg har påtatt meg dette verv er det fordi jeg mener det er i samsvar med klubbens stiftere, og at jeg handler etter klubbens lov § 1. Klubbens formål er å dyrke fri-idrett og å arbeide for utbredelse av denne idrettsgren.

Samt handler i overensstemmelse med Ordenskapitlets lov § 2. Å overta foreningens ledelse om den sittende bestyrelse finner stillingen uholdbar, å ta vare på foreningens bøker og eiendeler og å påse at klubben ikke oppgis eller går over til noen annen, med mindre varige fordeler derved oppnås for Tjalves navn og ære historisk sett.

Jeg retter derfor en inntrengende appell til Dere alle om å hjelpe meg så at klubben kan fortsette og drives som hittil.

Sverre Hultgreen

Under Afrikas sol.

En original påsketur.

Det kom en dag til meg en redaktør. Hans avis er ikke stor, men hans fortvilelse var meget stor.

«Herregud!» sa'n, «kan du skrive litt i avisa mi? Jeg har bedt, truet, brukt kjæft, kort sagt alle til propagandaen stående midler. Ingen skriver! Ingen!»

Dette siste «ingen» kom som et nødskrik og jeg bestemte meg derfor til å være et godt eksempel for de øvrige Tjalvister, spesielt de som griner over at avisen er dårlig!

Pennen er ikke akkurat mitt beste redskap (murersleiva tar vel førsteprisen) men jeg har gjort mitt beste. (Det er en god artikkel. Red.s bemerkning).

Jeg var tre år i Syd-Afrika og det hendte litt av hvert og noe av det tillater jeg satt på prent.

Det var og er gode tider i Syd-Afrika, penger å tjene.

Den første plassen var Johannesburg, unionens største by, med ca. ½ million hvite innbyggere. Den er kun 50 år og hører selvfølgelig til en av verdens mest moderne byer, trass i at den ligger ut mot noen av verdens mest usiviliserte strøk, «det sorte fastland», utforsket for det meste den dag i dag.

Johannesburg er grodd opp på de store gullfunn som er gjort der oppe. Der oppe ja, det må hete slik. Byen ligger på 6000 fot, eller 2000 meter over havet, like høyt som Høgronden i Rondane.

Den største, eldste og rikeste gruven er 7000 fot dyp, 1000 fot under havet, utrolig men dog sant!

Et virvar av mineganger går den ene minen til den andre. Som et eksempel kan nevnes at i rett linje kan man her nede i jorrdypet, ta en fottur til en annen by, Springs, som ligger like langt fra Johannesburg som Drammen fra Oslo.

De mennesker som arbeider her nede ser ikke solen i ukens seks arbeidsdager!

Negrene er arbeidere og de hvite deres baser.

Det er mange nordmenn i Syd-Afrika, flest i Johannesburg. Vi møttes ofte i Norwegian Hall hvor vi hygget oss blant annet med «ferske aviser» (det vil si 4 uker gamle) fra gamlelandet. Tok så et slag kort samt en drink og hadde det kos.

En slik kveld like inn under påske bestemte noen av oss for en jakttur.

I full «krigsmaling», tropehjelm og kaki-uniform startet vi før sola rant langfredag.

Det ble en annen slags påsketur enn den vanlige norske. Gjennom hovedstaden Pretoria og videre nordover fór vi i bilen vår med en fart som kalles råkjøring her hjemme.

Om kvelden stanset vi i byen Rustenburg og tok inn hos en gammel svenske som var «mycket fortjusat» over å få en prat på godt gammelt svensk.

Neste morgen var det på'n igjen, men takk san, ikke'no kjempesart på kjerra nå, nei av den gode grunn at veiene ikke innbød til noe kapprace.

Det var bare bra for så fikk vi anledning til å se litt på våre omgivelser. Naturen var merkbart villere her og langs veien randt en stor flod kranset av palmer på begge sider og mellom palmene sprang slanke unge negerkvinner til et forfriskende morgenbad.

Vi stanset bilen for å ta en rast her.

Negerkvinnene badet i det noksom kjente Evas kostyme og til vår forundring tedde de seg som om det ingen Adamer var til stede. Generte? A nei, det var fremmedord der i går'n, skriv opp det.

Været var det best tenkelige. Solen skinte fra den mørkeblå afrikanske himmel hvor ikke en sky var å øyne.

Vi startet igjen og kjørte anende fred og ingen fare, da solen plutselig forsvant og det ble halvmørkt inne i bilen. Heisan nå ble her uvær! Jo, det kom et uvær, ikke et vanlig realt et med torden, lyn og øvrige saker og ting. Nei en sverm gresshopper, så stor at himlen ble mørk. En del av den slo seg ned i terrenget kring oss, og da den fór videre så det ut som en stor brann skulle herjet, alt var svart ikke en grønn flekk noen steds. Svermen tok en halv times tid så det var nok noen milliarder gresshopper som passerte.

Farmernes store redsel og Syd-Afrikas største landeplage representerer disse vandaler av noen dyr. Staten har kostet utallige tusener av pounds for å få has på noen av dem, men det nytter lite. Svermer kommer stadig fra det indre av Central-Afrika og alle flyr de mot havet herjende og plyndrende alt på sin vei, her forsvinner de, mens nye milliarder følger med visse mellomrom.

Klokken 18 pleier gjerne solen å ta «dukken» hernede og da vi hadde tilbakelagt ikke så få reale norske mil syntes vi vi fortjente skikkelig natte-losji.

Ligge ute var såmenn ingen forlystelse, det sørget de beryktede «moskitoer» for.

Vi hadde hellet med oss, fant en negerlandsby en slik liten koselig en hvor små leirhytter ligger strødd utover etter et system som ville få en arki-tekt til å gråte av gremmelse og gru. Mellom alle leirhyttene lå et større hvitkalket hus og det viste seg å inneholde stedets «kjøpmann», «glansbilder og fetevarer en gros», til tjeneste, mine herrer. «Kjøpmannen» var indier med kjerring og et dusin fillete unger som sloss så «klærne» føyk kring dem.

SKOTØI!

Det riktige stedet for
Deres innkjøp:

Skotøimagasinet MODERNE

Storgt. 2. - Disp. Trygve Høgberg.

ALLTID GODT UTVALG
RIMELIGE PRISER

Indieren snakket godt engelsk og fortalte at ikke så langt unna bodde en hvit mann som ville være henrykt over å få besøk av likefarvete mennesker. En ung negergutt ble med oss som veiviser. Vi dro til fots, bilen kunne bli stående hos ham, sa indieren.

Det ble stor stas da vi kom. Han satte en rakett «der dere veit» på kjøkkengutten, som laget i stand et lekkert måltid, hvor hovedretten var villkanin.

Solen var borte for den dag og det rare er at først når den er borte så melder maven sin trang til noe å arbeide med.

En kan merkelig nok gå hele dagen uten å være sulten for så plutselig når varmen og solen blir borte, bli som en glupende tiger.

Vi riktig langet i oss alle mann. Mr. Rodjes het vår vert og han avsløret seg som en førsteklasses vert og stor humorist. Han proppet oss med morsomme historier fra den tiden han dro rundt som «digger» (diamant og gullgraver). Her hvor han nå var hadde han gjort diamantfunn og tenkte nå å gjøre store forretninger med diamantsyndikatet. Han viste oss en del uslepne diamanter som var funnet like utenfor stuedørens hans.

Vi likte oss godt hos mr. Rodjes og bestemte oss til å bli der et par dager. Allerede neste morgen dro vi ut med gevær og alt til behov.

Det skulle være en del av det skjeldne vilt, springbuk, her og det var nærmest denne vi var ute etter.

Til en begynnelse så vi bare apekatter som fløy rundt oss og skrek og var svært så tamme.

«Legg dere ned» sa plutselig en av karene og da vi tittet nærmere etter grunnen til ordren så vi et på disse kanter sjeldent dyr. En leopard gled fredelig fram igjennom slettelandet med smidige grasiøse bevegelser og vi måtte beundre dette stolte dyret. Skyte turde vi ikke, da avstanden ca. 350 meter var i største laget. Men du verden hvor morsomt det skulle vært å ha med en slik fell hjem.

Mr. Rodjes' tre harehunder fulgte oss på turen. Vi kvakk til. En hund ulte et stykke fra oss. «Det var en av bikkjene våre,» ropte jeg og løp i retning av der hylet kom fra.

Ganske riktig der lå hunden stakkar, bevoktet av et ufyselig dyr, en slange. «Puffheader» heter den, en av Afrikas giftigste slanger.

Med svaiende kropp og spillende tunge voktet den med ondskapsfulle øyne på den minste bevegelse hos sitt offer.

Det er imidlertid svært sjelden disse slanger angriper, så enten var den blitt forstyret i sin sol-søvn eller den hadde rede i nærheten. Vi fant en kjepp og slo udyret ihjel og lette etter redet som vi fant og ni slangekryp til, fant døden for vår hånd. Den stakkars hunden var redningsløst fortapt, da slangegiften bevirker døden etter et kvarters virke.

Vi så mange rare dyr som jeg ikke husker navnene på, men springbuk var det ikke dusten av å se.

Ut på ettermiddagen hadde vi hellet med oss og fikk en springbuk på kornet, den ble vår og med sorgblandet triumf dro vi hjemover. En med slangen, en med bukken og en med hunden, den siste skulle begraves utenfor sin herres hus.

Vi ble hele påsken heroppe, opplevde litt av hvert i disse interessante strøk og jeg skal i en senere artikkel fortelle litt nærmere om dette.

Da vi dro hjemover til Johannesburg hadde vi mr. Rodjes med oss. Han bodde hos meg, blakk som han var. Men lykken hadde en trumf i bakhånden til mr. Rodjes. Han la fram sine prøver for et av de store minesyndikatene og fikk dem interessert i sitt funn og underskrev en kontrakt på 25 000 pund, altså en halv million norske kroner.

Et utrolig men allikevel sant eventyr som en kan høre ofte om fra dette frie solens og spenningens land. Hvor virketrang og initiativ er de egenskaper som settes i høysetet og derfor er fristaten South Africa et framtidens land.

Nils Schaug.

Fra

Gutte-

avdelingen

Hallo gutter! Ja, nå er det lenge siden sist, hva? Skal vi ikke snart møtes igjen, synes dere? Ja! sa dere?

Enig gutter. Nå skal dampen opp! Her skal spees på med svingolje på det store hjulet. Vi har jo også blitt mange flere siden sist vi møttes og vi håper at riktig mange av disse vil komme på et medlemsmøte som skal holdes i friluft. Vi møtes ved Ullevål Stadion torsdag 5. juni kl. 19. De som vil kan godt komme syklende da det er anledning til å sykle helt fram til der møte skal holdes. Ta med turnsko og korte bukser. Det blir kanskje anledning til et eller annet morsomt.

Vell møtt gutter!

Guttestyret!

Sesongen 1941.

Tjalve har som tidligere år leid garderobe på Frogner Stadion i år.

Om treningstider se nærmere i dagspressen.

Styret.

Bøker

Til alle priser — For alle
aldre — Om alle emner —
For alle fag.

GUNNAR HELSTAD

Storgt. 8 - Telefon 25 140

Med spilleren og storbonden Gjøkemyra på Bjerkebanen.

Vi har i redaksjonen kommet over et manuskript som vi synes er så godt at det tross sin noe tilårs-kommenhet krever en liten plass i avisen.

Det ligger litt utenfor vår genre innen sporten men vi håper det interesserer Tjalvistene likevel.

Det hendte før krigen det som det fortelles om, og så gir vi ordet til reporteren. Red.

Det var lørdagskveld og spørsmålet: Hva skal vi foreta oss i morgen? var i aller høyeste grad aktuelt. «Lise», husets frue, snakket seg helt varm om «Turpass» og Nordmarka med alle dens herligheter. Men for en gangs skyld fristet ikke Nordmarka. I morgen skulle der dovnnes og lates riktig til gangs, og da er ikke Nordmarka rette plassen. Hvordan skulle så dovenskap og foretogsomhet kombineres? Svaret syntes øyensynlig å volde vanskeligheter. Men så kom den noksom bekjente «reddende engel» dumpende inn gjennom døren i form av min egen kjødelige onkel, storbonden Per Gjøkemyra, Lier. Husfruen som hadde startet «turpassagitasjon» nummer to, tidde momentant, for så på ekte kvinne-maner henrykt kaste seg i onkels armer.

«Kvinnfolk, kvinnfolk», humret han. «Ah, bare ikke gjør deg til. Du liker det så godt så, gammer'n» repliserte jeg.

Da den noe stormende mottagelse var over, fikk vi plasert onkel Gjøkemyra i stuens beste stol, og etter at de vanlige familiespørsmål og svar var utvekslet, spurte vi hva som brakte ham helt fra Lier sent en lørdagskveld.

Jo, det var nå det at det var travløp på Bjerke imorra da, og så ville itte kona dra innover, og aleine var'e itte det spøtt morro å dra på Bjerke. Så nå hadde'n tenkt å be oss væra med i stelle. Det skal itte køste dere fem øre utenom det «Tottalissator'n narrer fra døkk,» slutter Per.

Herregud, her var jo løsningen på morgendagens «foretasegspørsmål». Vi slo til med begge hender og onkel ble natten over hos oss.

Søndagen opprant i det deiligste høstvær som tenkes kunne. Vi startet ved tolvtiden med Gjøkemyras nye «Sjevrolé sedang lukse».

Vi riktig nød turen og Lise som elsker å bile, frydet seg som en liten unge. «Mere fart onkel, mere fart», maste hun og til slutt lå bilen som en grå strek gjennom gatene. Ja, enten kommer vi alt for tidlig fram eller vi kommer ikke fram i det hele tatt, tenkte jeg. Etter den farten bilen hadde, var det siste mest sannsynlig. Men oppe i Trondhjemsveien måtte farten settes betraktelig ned.

Bil etter bil trillet oppover og nye kom stadig til. Vi var kommet inn i bilkøen til Travbanen og snart var vi midt inni en uendelig lang bilrekke og stakkars den som fikk motorstopp da. Han kunne pakke sammen hurtigst mulig. Det fikk vi både høre og se da en var så uheldig. Stakkaren fikk nok mere kjeft på de par minuttene bilen streiket, enn han hadde fått før i hele sitt liv. «Skal vi stå her i dag?» «Se til å få vekk kjerra di og sænd'a på bymuseet», og lignende haglet nedover ham mens han slet med den gjenstridige bilen.

Nå, omsider trillet vi inn på parkeringsplassen og derfra gikk veien til «tokroner'n». Her var det liv. Storkarer med fete sigarer i munnen stod og studerte program og tips så hjernen slo folder. Andre som ikke så fullt så «bigge» ut, var like så opptatt med å diskutere spilllets chanser.

Smarte damer i høstens siste creations mønstret triumferende sine mindre smarte medsøstre. Lise mente at flere av damene var for smarte og onkel Gjøkemyra pratet, med et sideblikk til damene, om at det kanskje kunne blitt moro lell, alene. Den typiske spiller, nervøst røkende på en sigarett og med ørene på stilker for å høre etter nye tips, den rolige kaksen som tålte noen kroners tap og ungdommer som ville prøve å tjene litt mammon i en håndvending. Alminnelige dagligdagse mennesker som oss som hadde lyst til å tilbringe en hyggelig søndag og se litt på livet, — alle sammen var representert her. Plassen langs gjerdet var tett besatt og alle var ivrig opptatt med å studere de forskjellige hester. Ord som «outsider», «den kommer i tårnet», «hu' kan'ke trave, så henner setter vi ikke på» samt en hel hærskare av hestnavn, svirret oss om ørene.

«Vi får vel se litt på gampa i prøveskeidet vi også», sier Gjøkemyra saklig.

Vi nikker bejaende og forsøker å se intelligente og scenevante ut. Onkel får tak i et program og så trenger vi oss fram til gjerdet for å titte. Gjøkemyra studerer hestene nøye.

— Hm! Je trur vi setter på «Lutz'n» i første løpet.

«På hva?» spør vi begge.

— «Vi setter på den hesten der,» er svaret og han peker på en flott travser som feier forbi i det samme.

«Ja, i dag er det lett å kjøre så de tunge, sterke hestene har lettest for å vinne,» forklarer onkel.

«Åh! gid, se på den nydelige hoppen der, og så flott drakt som kusken har,» utbryter Lise bebestret.

— Hø, hø, ler onkel. «Er'e «Grågutten» du mener? Anei, jenta mi det er nok itteno hoppe det. «Prins Grågutt» heter den, og så heter det

Juveler-
forretningen **BRILLIANT**

(Innehaver G. Søderstrøm)

Torvgaten 34 (vis à vis Glott) — Telefon 2 4 2 9 1

Gull — Sølv — Plett — Emalje

Forlovelsesringer i godt utvalg til rimelige priser.
Sammenskuddsgaver. Merker og medaljer.
Reparasjoner utføres på eget verksted.

ikke «kusk». Kjører sier vi her på banen, legger han forklarende til.

Tiden for første løps start nærmet seg, og vi stilte oss i kø for «å kjøpe bonger» som Gjøkemyra uttrykte det.

Gjøkemyra våget en «femkroner vinner» på «Lutz» og på ekte kvinnevis satte Lise to kroner på «Disdain» fordi «den var så pen og kjøreren hadde så fin drakt». Selv satte jeg to små kroner på en hest som het «Laurel Leaf». Vi behøver vel ikke fortelle at «Lutz» vant. Der gikk det fire kroner i fløyten for oss, men så lærte vi litt om travsport til gjengjeld.

I de følgende løp kjøpte vi «bonger» etter onkels tips og da gikk det ganske bra. I et løp kom riktignok vår hest inn en snutelengde etter vinneren og i et annet løp kom vår hest i «tårnet». Lise mente dog som så at når en hest gjorde noen ekstra sprell, eksklusiv travingen, så var det bare tegn på livsglede og skulle ikke straffes for det. Dommerne syntes imidlertid å være av en annen oppfatning.

I dagens sjette og siste løp spilte vi «fritt» som vi kalte det. Vi spilte på de hester som vi selv syntes så spreke ut. Min hest kom inn langt etter de andre og den som så, så sprek ut! Ja, det gjelder nok på Travbanen som ellers i livet at hunden ikke skal skues på hårene.

Gjøkemyra påstod at de andre hestene var satt på stallen og hadde fått både høy og vann da min hest kom luntende i mål. Det var nå loddrett løgn for så langt etter var den ikke. Lise derimot var heldigere. Hun hadde nok en gang satt pengene sine på løpets peneste hest og denne gang vant den merkelig nok.

«Ja, og så var'e e' virkelig hoppe denne gang,» kneppet Gjøkemyra og ruslet avgårde til bilen.

Vi syntes vi hadde hatt en aldeles strålende dag der oppe på Bjerke.

I bilen på hjemturen filosoferte jeg over: underslag og Bjerke travbane. Vi traff nemlig kasserer Larsen der oppe. Ja, ikke han med melodien De vet, nei rett og slett kasserer Larsen og, tenkte jeg, sett at Larsen blir knepet i underslag, så får Travbanen skylden for det store pengeforbruk. «Spilt på Bjerke», sier de fleste av våre store og små «underslåere». Eller hvis Larsen slår om seg med sine urettmessig ervervede sedler, så får også Travbanen skylden. Men da har han vunnet forstås, på en outsider som ingen andre har satt på. Ja, Bjerkebanen kan være god å ha i mange tilfelle.

Reporter.

Grønlands Høvleri A.s

Etablert 1867

Kontor Lakkegt. 7 — Telefon 80 204

Lager Grønland 12 » 80 795

Tørr trelast

Disp. R. C. Anderssen.

R. TANDBERG A.S

Telefon 12514

Kjøttvare og Pølser

Engros-Detalj — Munkedamsv., 21 Oslo

Det klages.

Det klages på avisen. En av medlemmene mente at den var rent ut dårlig, tynn og innholdsløs. Vel, det kan være mye å si på en avis, hvor rubb og stubb skal skrives av en mann. Red. er intet vidunder som kan trylle fram godt stoff om ting som ikke hender.

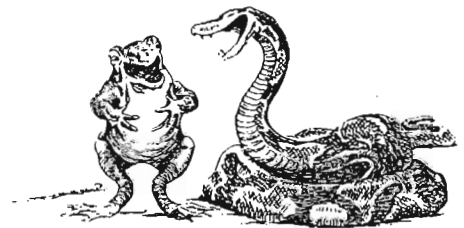
Red. har stadig bedt flere om et lite innlegg i avisen om et eller annet, men nytter det?

Det rare er imidlertid at de som klager mest de gjør minst i dette tilfelle.

Skal det klages så klag til Red. og gå ikke bak ryggen med den slags «saklig» kritikk. En ting til: Skriv litt sjøl dere klagefulle pirkere. For øvrig er det min tunge plikt å bedrøve dere med at flere synes avisen var utmerket og en sogar gratulerte Red. med den flotte avis. Ja, smak og behag — — — vet De!

Men skriv litt sjøl som sagt, så får vi da *noen* gode artikler i klubbavisen. *Red.*

DET
MUN
NTRE

HJØRNE

Når en minister uten portefølje må gå, får han da «følje» til porten.

◇

Hva er skilnaden mellom en søndag og en balkong?

Søndag er bare en da' i uka. Balkong er ver'an'da.

◇

«Og dette kaller man kul'tur,» sa kullkjøreren han kjørte ved.

◇

En mann ønsket seg en seddelfabrikk eller et lite verksted. Det eneste han oppnådde var — øreverk.

◇

Jeg for min del

hører at det nye brødet går unna som en vind!

Ærbødigst
Katten Felix.

Alt i sport!

**Jernvarer
Kjøkkenutstyr
Bygningsartikler**

Tjalvister alltid et fordelaktig innkjøp

JOHS. LUDWIGSEN
Telefon 70 393   Sannerterrassen   Sannergaten 32

Gjør som du vil.

Røa—Ringkollen—Voksenkollen.

Gjør som du vil, akkurat det som faller deg inn! Jeg gjorde så nest siste søndag i mars.

Lørdag kveld fikk jeg på veien hjem fra en liten dame (hm!), den lyse idé at:

«Imorra drar'u på langtur!»

Vel, så sattes klokka på ringing søndag morgen seks.

Det innrømmes at jeg ikke hører med til den sort mennesker som spreke og ville våkner og med et brøl spretter frampå gulvet, gjør rask morgengymnastikk etc.

Nei, det er så deilig å ligge og dorme en stund, strekke seg, gape og jesppe riktig høyt og så — stille og rolig rusle i badet — til morgenvask.

Forstår dere så at det var litt av en prestasjon av meg å komme «tur dyna» søndag morgen (Lukter det sjølros sa dere?).

Klokka 7,45 trillet Røabanens første vogn ut fra undergrunn med undertegnede ombord.

Kart, kompass, mat og skismøring medbraktes i «dertil egnet rompesekk».

Om det ikke huskes så var det så hardt som bein i løypene kring Oslo den søndagen og på jordene inn mot Bogstadvannet var det islagte skispor «all over».

På trikken traff jeg en gammel kjenning også alene og vi slo naturlig nok følge til Løvli, men Kampen i Lommedalen var første mål.

Himlen var høy og blå og sola tittet akkurat over åskanten i øst, idet vi begynte oppstigningen til Østernvannet fra Lathus.

Fra Østernvannet er det en ørliten utforkjøring før man tar fatt på motbakkene til Abortjern. I denne lille utforkjøring gjorde vi begge dagens første «rundhvelv» (med tjukk l).

Det ble ikke flere slike for meg på turen.

Fra Abortjern over Triungsvann, Bredmosmyra og Kvitsteinsvannene er det et aldeles brillefint terreng og heroppe hadde det falt nysne og føre var således hyperfint.

Vi frydet oss i solskinnet og glemt var Bogstad- og Østernvanns harde løyper.

En frisk utforkjøring øverst i Lillefløyta var det neste vi ble bydd,

Så tok vi fatt på «sjelve» Fløyta og her måtte skiene av.

Det var ganske pussig fordi det aldri har hendt meg før at skiene har måttet bæres. På denne turen hendte det to ganger. Opp Fløyta og ned — ja det kommer siden.

Fløyta var speilende blank og nysneen hjalp her ikke det spøtt.

På Kampen tok vi en melkepost.

Det er bratt opp fra Kampen til Vivangshøgda men er en først her oppe på «Vivangen» så får man noe igjen for strevet.

Et noe forslitt uttrykk: Stum beundring, er her på sin rette plass.

For et utsyn! Ja, de av dere som har tatt turen over Vivangshøgda skjønner nok min begeistring.

Få stå her første gang i en slik tindrende blank solglitterdag!

Det var så vakkert som — — — ja, som ingen andre steds på jorden.

I en jevn kurve falt granskauen under oss ned mot Byvann og Småvann som vi bare ante dypt dernede, godt gjemt som de er av skjeggete graner.

Andre siden dalføre løftet skauen seg jamt opp til Steffensberget (423 m).

Innenfor bølget Krokskogen, eventyrfortelleren Asbjørnsens rike, i blåne etter blåne fram dit den stuper bratt i Tyrifjorden. Bakom all denne vakre millange skauen hevet så Gaustatoppens kjente kalott seg. Skinnende i all sin skjønne snøglans med en ferskenfarget tone over seg, som slike fjell gjerne får på lang avstand.

En snei av Blefjell så vi og. Nordover strakte Numedalsfjellene seg med alle sine nuter dit Norefjell ruvet stort og mektig. Så nære at det syntes bare å ligge en halvdags marsj unna.

Vi ble lenge på Vivangshøgda. Det var vanskelig og løsrive seg, men Løvli vinket og kalte.

Utfor satte vi så flisene føyk. Jeg gikk fra «kompissen» her. Var lei av all ventingen etter hver skapa utforkjøring. Etter en times rask kjøring, i ypperlig avvekslende terreng over blant annet noen små vann, (Kattetjern, Kusteinstjern, Mærratjern), og noen myrer, slo jeg meg ned i peisestua på Løvli.

La det være sagt med en gang, Løvli er ikke slik jeg trodde.

Litt for mye bymessige, litt for mye hotell og litt for dyrt værterøl. Men jeg tror nok det kan være svært hyggelig i peisestua der en lørdagskveld.

Litt mere eventyrstemning burde det vært over hele anlegget. Traktene kring hytta har jo tradisjoner i så måte.

En og en halv time bevilget jeg meg der og så var Damtjern neste mål.

Her tok kompissen adjø og dro øst til Flåtan, men jeg fortsatte nordover mot Ringkollen.

Tjalvister treffes alle steds og Damtjern er ingen unntagelse. Eilif Berg, kom her fra Flåtan mot Løvli i fæl fart.

Han snudde, fulgte meg et stykke oppover for å få en prat. Takket så for seg og forsvant sydovert igjen.

Kommer dere til Ringkollen Turisthytte noen

gang, så unnlat aldri å ta turen opp på selve Ringkollen.

Den slår nok til dels Vivangshøgda. Fra Ringkollen ser du mange ganger «sju blåner». Hele Ringerike, Tyrifjorden og alle de vakre bygdene kring der.

Aldri har jeg innerligere ønsket meg et fotoapparat enn akkurat da.

Imidlertid, tiden gikk, klokka var nærmere 1/24 og så slalet jeg ned til Turisthytta.

Melk og vøtterøl er bra saker pluss litt smørbrød kanskje. En halv times hvil, og så på skiene igjen.

Vik-setra var målet nå og i rene høvfjellsterrenget gikk ferden dit.

På veien møtte jeg en eldre mann, akkurat før en bratt utforkjøring.

«Er'e farlig ned igjennom her?»

«Neida, bare klem i vei,» sa'n. Farlig?

Å nei, bare det at midt i det bratteste gikk løypa i rett vinkel. Hu ha!

Hvor det var nifst. Skulder og hodet luftet temmelig nære forbi en furulegg og i brøkdelen av et sekund så det ut til å bli en annen endestasjon for turen enn den tiltenkte.

«En venlig tanke» sendtes den gamle idioten «Klem bare i vei!» Ja, han skulle vært klemt han og!

Over Flåtán, Lille-Flåtán, Hauken og Svarten skar skiene passe i skaren, med ypperlig gli. Ssss! Ssss! lange stavtak! sss! sss!

Ned til Langlia fra Svarten fikk skiene det plutselig travelt og her begynte det også å bli temmelig hardt.

En vøtterøl-hvil på Langlia, så på'n igjen. Nå puttet jeg kartet i lomma for godt, for herfra var jeg kjent som hjemme i stua, trodde jeg.

Tro meg eller ikke. Den veien fra Langlia til Vestre-Fyllinga har jeg gjort sikkert tyve-tredve ganger og nå gikk jeg feil for første gang. Jeg havnet, hvor tror dere? Jo, på Lille Sandungen.

Pokker til kjentmann tenkte jeg. Fram med kartet og en direkte kurs på V. Fyllinga ble stukket ut.

Eilif hadde anbefalt løypa over Middaghøgda. At han går rask og rørig kring i dag, er vel nærmest fordi han var så langt unna da jeg strevet opp til toppen av høgda, «bli som ei lerce».

Lettet og intetanende satte jeg utfor i skumringen som nå var meget generende. Jeg tippet klokken til ca. 1/28 og det stemte nok for 1/29 omtrent var jeg på Tryvass-stua.

Joda jeg kuska utfor jeg og farten øket raskt til — tja — skal vi si, faretruende, for så like etter å bli livsfarlig.

En kjempedump lå foran meg. Skiene ble tråkket hardt ned, for så i neste øyeblikk slippe bakken og jeg svevet utfor en kjempebratt kneik.

I et glimt så jeg alle de skarpe stenene nederst i kneika.

En chance hadde jeg. Holde balansen og å komme ned med bena tett samlet.

Det gikk og så — gudskjelov — kom det en liten slette. Her bremsset jeg av og for første gang i mitt liv tok jeg av meg skiene i en utforkjøring.

Well, det er flaut slikt, men hadde jeg ikke gjort det, er det mest sannsynlig at ingen hadde kunnet fortelle om denne turen min.

Make til fæle kneiker har jeg aldri sett. Vel nede, kom skiene på igjen og i en-to-tre passertes Finnerud og nede på Svartorseter smakte det bra med to seidler melk og på Tryvass-stua ble det tid til nok en halv times pust.

Det var nå så og si helt mørkt og opp Tryvasskleiva labbet jeg med skiene på nakken.

På toppen tok jeg så farvel med Nordmarka med takk for en herlig dag i sol og sne. Over vesthimlen hang ennå et blekgrønt skjær av dag mens den for øvrig var som mørkeblå fløyel. Orions kjente bilde blinket fram deroppe flankert av Sirius' strålende skjønnhet og langt ute på nordhimlen skinte Arcturus med kald metallisk glans.

En flott avslutning på en flott tur. Så dukket jeg ned i Tigerstadens heksegryte mens Nordmarka lå bakom og sang sine kjente kjære toner.

Felix.

Prøv J. Chr. Gundersen når det gjelder hurtig og fagmessig levering av all slags trykning, fra det eksklusive i høyeste kvalitetsklasse til billige masseopplag

SPESIALITETER:

Krevende illustrasjonsarbeider

Vanskelige tabellverker - Virkningsfull reklame

Våken kundetjeneste

J. Chr. Gundersen

MODERNE BOKTRYKKERI OG GRAFISK KUNSTANSTALT
BERNHARD GETZ GT. 3 - OSLO 15 - TELEFON 30 195

Ridderfest.

Tjalves riddere hadde en liten sammenkomst i slutten av april.

Innbudt var Tjalves styre.

Etter at de nye riddere var ønsket velkommen og et par saker behandlet, blant annet Petter Guliksens optagelse i kollegiet (les nærmere om dette annetsteds i avisen), gikk man til bords og at det smakte var tydelig på alle de blide fjes bordet rundt.

Stormester Blystad ønsket velkommen til bords og drakk en skål for de nye riddere med et par manende ord i tillegg.

Tr. Høgbergh holdt en svartale hvor han blant annet uttalte håpet om at det nye friske blod som var tilført kollegiet ville bevirke en livligere og mere aktiv virksomhet innen samme.

Så takket Albrechtsen for god mat og man gikk

over til kaffen (sjelden vare nå). Etterpå et glass vin å prate over fikk stemningen helt opp.

Printz-Bagge deklamerte så J. Welhavens: «Republikanere» samt «Prestens tale» i «Peer Gynt».

Han fikk livlig bifall for den gode framførelse. Så ble det en liten intim prat kara imellom, gode historier fra fjern og nær, skrøner etc. og det er jo for private ting å regne.

Innen man var kommet igjennom kveldens historierepertoar var klokken blitt temmelig mange eller rettere lite og i de små timer tok man så farvel etter en hyggelig kveld.

«Tjalve».

Husk kontingenten.

Klubbens livsåre kontingenten er vår eneste inntektskilde for øyeblikket og det henstilles til dere alle å være med og holde klubben oppe nå i disse vanskelige tider. Betal straks.

Kassereren.

Ridder Petter Gulliksen.

Det er ikke to meninger om at Petter Gulliksen ved en kuriøs feiltagelse var blitt uteglemt ved ordenspromosjonen på jubileumsfesten. Saken ble øyeblikkelig tatt opp av et par av ridderne og førte selvfølgelig til at Gulliksen enstemmig ble å oppta som ridder.

På kollegiets første festaften ble dette gjort.

Det er ikke samme festpreget over en slik promosjon som på en jubileumsfest, det er sikkert. På den annen side er ingen blitt slått til ridder for et mere eksklusivt forum enn nettopp han og han kan til tross for det uhell han har vært utsatt for føle seg tilfreds med tingenes tilstand.

Det er bare noen få som enstemmig er blitt opp tatt i kollegiet. Gulliksen er en av dem og fortjener dette fullt ut.

Vi gratulerer på det hjerteligste.

Red.

Idrettsminner.

Idrettsminner blir titlen på en ny fast rubrikk i vår avis.

Red. har tenkt å få de Tjalvister som har noe å berette fra gamle dager om turer innen- og utenlands, til å dele disse sine minner med klubbens øvrige medlemmer. Red. oppfordrer derfor dere alle til å yde bidrag til den nye spalte. Altså til verket, kjære venner og la oss se at dere legger godviljen til her som ellers for Tjalve.

Hvem blir førstemann?

Tjalvister bruker

Spedisjonsfirmaet Odmar

Stenersgaten 18 til

Ring 15137

og papirene blir hentet

**S P E D I S J O N ,
F O R T O L L I N G
og T R A N S P O R T**
hurtig, greit og rimelig

R E S T A U R A N T

« P I L E N »

Idrettens Hus (1. etasje)

Modernisert elektrisk kjøkken
hvor den beste mat lages.

Veltemperert øl og viner.

Telefon 30 206.

Si det med blomster

FRA

RIKKA OLSEN

BLOMSTERFORRETNING

TLF. 11558 OSLO AKERSGT. 26

Tjalvegutter benytt

Bristol Barbersalon

Innehaver ALF WRIGHT

Inng. Hotelvestibulen

URMAKER EUGEN LARSEN

Bjerregaardsgt.
49

(v. Alex Kjellands pl)

Telefon 10741

Medlem av N. U. F.

REPARASJONER

utføres under
full garanti

Tjalve's styremedlemmer:

Formann:	Holger Albrechtsen	Tlf.nr. 15 518
Nestformann:	Sverre Leversen	
Sekretær:	Einar Nordlie	73 036
Kasserer:	Odmar Pedersen	15 137
Oppmann:	Sverre Hultgreen	61 865
Oppmann jr.:	Reidar Olafsen	20 840
Materialforv.:	Aage Rolén.	

GUTTESTYRET:

Formann:	Egil Berg-Larsen
Sekretær:	Otto Nordlie

TJALVISTENS REDAKSJON:

Ansvarshavende redaktør: Otto Nordlie.
Telefon 12 144 mellom kl. 8—16,00. Priv. telf. 66 320
etter kl. 18,00.

J. Chr. Gundersen Boktrykkeri, Oslo